

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/95/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2317204574
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Hýbelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2317204574.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Silvia Hýbelová a členov: Mgr. Fedor Benka a Mgr. Katarína Arnouldová, v spore žalobcu: X. M., nar. XX.X.XXXX, bytom U. XXX/X, N., zastúpený splnomocnencom: Združenie na ochranu práv občana - AVES, so sídlom Jána Poničana 6115/9, Bratislava, IČO: 50252151, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpený splnomocnencom: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, o vydanie bezdôvodného obohatenia a iné, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 22. marca 2018, č.k. 19Csp/100/2017-130, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I. a II. potvrdzuje a vo výroku III. mení tak, že žalobu v tejto časti zamietla.
- II. Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov tohto konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom prvým výrokom určil, že žalovaný nemá právo na zrážky zo mzdy vyplývajúce z dohody o zrážkach podľa čl. 7 Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8000062149 zo dňa 5.12.2006 uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným, druhým výrokom uložil žalovanému povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 587,40 Eur s úrokom z omeškania 5,00% p.a. zo sumy 321,08 Eur od 1.3.2017 do zaplatenia a zo sumy 266,32 Eur od 1.4.2017 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, tretím výrokom uložil žalovanému povinnosť uhradiť žalobcovi finančné zadostučinenie vo výške 200 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, štvrtým výrokom žalobu v ostatnej časti zamietol a piatym výrokom rozhodol, že strany nemajú právo na náhradu trov konania. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie právne odôvodnil poukazom na ustanovenie § 37 ods. 1, § 40 ods. 1, 3, § 43a, § 451 ods. 1, § 551 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“), § 4 ods. 1, ods. 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej aj „ZoSÚ“), § 137 písm. c), § 255 ods. 2, § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). Vecne súd ustálil, že v danom prípade je daná miestna príslušnosť súdu podľa § 19 písm. d) CSP, nakoľko si žalobca uplatňuje nároky vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorú uzatvoril so žalovaným, pričom je bezpredmetná právna kvalifikácia uplatňovaného nároku. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalovaný poskytol žalobcovi sumu 54.000 SKK (1.792,47 Eur) z titulu zmluvy o revolvingovom úvere č. 8000062149 (č.l. 76). V zmluve sa uvádza schválená výška úveru 108.000 SKK, pričom suma revolvingu má byť podľa oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi (č.l. 78) 72.000 SKK. V zmluve sa uvádza splatnosť úveru (počet/splatnosť) 36/28, v oznámení sa uvádza splatnosť úveru 36 mesiacov, dátum splatnosti splátky v priebehu periódy splácania 28. Ani z jedného z dokumentov nie je zrejmé členenie splátky na istinu, úroky a poplatky. Na základe uvedeného mal súd prvej inštancie za to, že zmluva nespĺňa náležitosť určitosti a zrozumiteľnosti. Ďalej, na žiadosti/zmluve sú uvedené dva dátumy podpisu:

29.11.2006 a 5.12.2006; pod dátumami sú dva podpisy, jeden za dlžníka a jeden za veriteľa. Súd prvej inštancie, berúc na zreteľ čl. 6 zmluvy s poznámkou (nevyplňujte), má za to, že dlžník podpísal formulár v časti žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru dňa 29.11.2006 a následne veriteľ doplnil časť ohľadne schváleného úveru a podpísal formulár dňa 5.12.2006, pričom takto zmenený návrh nebol dlžníkovi predložený k podpisu. Uvedené zodpovedá aj textu "Miesto a dátum podpisu Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru a za lomítkom, zmluvy o revolvingovom úvere zmluvnými stranami. Ani v časti žiadosti a ani Zmluvy sa nenachádzajú dva podpisy. Na oznámení zo dňa 5.12.2006 je iba podpis veriteľa, čiže ani v danom prípade nemožno konštatovať zachovanie písomnej formy. Na základe uvedeného súd prvej inštancie vyhodnotil, že zmluva nespĺňa ani náležitosť potreby písomnej formy zmluvy. Súd prvej inštancie sa nevyjadril ku všetkým nedostatkom zmluvy, ale už z výpočtu uvedených nedostatkov je zrejmé, že zmluva je s odkazom na citované ustanovenia absolútne neplatná. Pokiaľ súd prvej inštancie deklaroval, že základný zmluvný vzťah, t.z. zmluva je absolútne neplatným právnym úkonom, nemôže byť následne platným právnym úkonom samotná dohoda o zrážkach ako záväzok akcesorický k záväzku hlavnému, ktorá je navyše súčasťou formulárovej zmluvy. Navyše aj táto vyžaduje písomnú formu. Žalobca požaduje určenie, že žalovaný nemá právo na zrážky zo mzdy. Podľa § 137 písm. c) CSP, žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 5Co/304/2016 zo dňa 17.5.2017. Na základe uvedeného súd prvej inštancie dospel k tomu právnomu záveru, že naliehavý právny záujem na požadovanom určení v prejednávanej veci je daný, preto súd prvej inštancie rozhodol tak ako je uvedené vo výroku I rozsudku. Žalobca si uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré má predstavovať sumu zrážok zo mzdy v mesiaci 02/2017 a 03/2017 v celkovej výške 642,16 Eur, ktorú zamestnávateľ žalobcu poukázal na účet žalovaného. Z výplatných pásov žalobcu za 1/2017 a 2/2017 vyplýva, že zamestnávateľ zrazil celkovo sumu 587,40 Eur. Uvedená suma predstavuje sumu bezdôvodného obohatenia, ktoré je žalovaný povinný vydať žalobcovi. Žalovaný namietal premlčanie nároku, avšak v súlade s argumentáciou žalobcu, žaloba bola podaná dňa 27.2.2017, teda k premlčaniu vo vzťahu k zrážkam uskutočneným v 1-2/2017 nemohlo dôjsť (§ 107 OZ). Súd prvej inštancie teda priznal časť nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia a vo zvyšku nárok zamietol. Úrok z omeškania súd prvej inštancie priznal v zákonnej výške 5,0% p.a. (§ 517 ods. 2 OZ) v prípade sumy 321,08 Eur od 1.3.2017 do zaplatenia a sumy 266,32 Eur od 1.4.2017 do zaplatenia. Súd prvej inštancie posúdil splatnosť mzdy podľa § 129 ods. 1 zákona č. 311/2001 Z.z., Zákonník práce, nakoľko žalobca nešpecifikoval na základe čoho si uplatnil nárok počnúc dňom 1.1.2017. Vo zvyšnej časti nároku súd prvej inštancie nárok zamietol. Žalobca si ďalej uplatnil primerané finančné zadostučinenie vo výške 200 Eur. Účelom finančného zadostučinenia je nahraďiť určitú ujmu, ktorá bola neoprávneným zásahom do práva na ochranu spotrebiteľa spôsobená. Žalobcovi ako spotrebiteľovi prináleží právo požadovať primerané finančné zadostučinenie len vtedy, ak úspešne uplatní svoje právo na súde a súčasne preukáže, že žalovaný skutočne porušil niektorú z povinností, ktoré mu ukladá zákon, a že toto porušenie je spôsobilé privodiť žalobcovi ako spotrebiteľovi ujmu, a ak preukáže príčinnú súvislosť medzi porušením povinnosti a spôsobilosťou ujmy. Len pri kumulatívnom splnení uvedených troch podmienok je možné uvažovať o nároku žalobcu na primerané finančné zadostučinenie. Pri jeho nároku postačuje samotná hrozba ujmy. Na súde žalobca úspešne uplatnil porušenie jeho práva. Ujma, ktorá mu objektívne hrozila, bola vo výške 12.630,66 Eur (č.l. 11), pritom žalovaný poskytol žalobcovi sumu (1.792,47 Eur). Z uvedených dôvodov má preto žalobca podľa názoru súdu prvej inštancie právo v dôsledku porušenia jeho práv ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa ako aj osobitnými predpismi zo strany žalovaného, na primerané finančné zadostučinenie. Výška priznaného finančného zadostučinenia závisí od úvahy súdu prvej inštancie a nemožno ju objektívne preukázať. Priznané finančné zadostučinenie je vyrovnaním ujmy žalobcovi a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý ako dodávateľ finančnej služby závadne konal. Spotrebiteľ, teda žalobca nie je povinný preukazovať ujmu, ktorá mu vznikla, pretože zákon o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadostučinenie nie v prípade vzniku ujmy, ale už vtedy, keď mu ujma v nadväznosti na porušenie práv spotrebiteľa vzniknúť mohla, pričom sa úspešne domáhal ochrany svojich práv. V danom prípade sa žalobca úspešne domohol svojho práva a teda boli splnené všetky zákonné predpoklady pre priznanie finančného zadostučinenia. Z uvedených dôvodov preto súd prvej inštancie žalobcovi priznal primerané finančné zadostučinenie vo výške 200 Eur, ktoré sa s ohľadom na skutočnosti uvádzané vyššie javí ako primerané. Ohľadne trov konania súd prvej inštancie postupoval podľa § 255 ods. 2 a § 256 ods. 1 CSP s tým, že zastavenie konania bolo z časti zavinené žalobcom. Súd prvej inštancie nevyhodnotil zavinenie ani jednej zo strán vo vzťahu k výrokom 1. písm. a) a b) uznesenia č.k. 19Csp/100/2017-96 zo dňa 22.11.2017, nakoľko v čase vyhlásenia rozsudku je v účinnosti nová

právna úprava, ktorá umožňuje uplatnenie predmetných nárokov. Teda žalobca si pôvodne uplatnil sumu 2.642,16 Eur a bol úspešný v sume 787,40 Eur. Úspech žalovaného je 1.854,76 Eur, teda prevyšuje úspech žalobcu. Nakoľko však zákon neurčuje žiadne kritériá výpočtu finančného zadostučinenia a výšku určí súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania, je obtiažne posúdiť primeranosť nároku. Žalobca po predbežnom posúdení súdom prvej inštancie vzal nárok z časti späť a trval na sume, ktorá sa súdu prvej inštancie javí vzhľadom na okolnosti primeraná. Na základe uvedeného súd prvej inštancie nepriznal náhradu trov konania ani jednej zo strán.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v časti určenia neoprávnenosti zrážok zo mzdy, v časti uloženia povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie, v časti priznania finančného zadostučinenia žalobcovi, a v časti závislého výroku o náhrade trov konania podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Závery súdu prvej inštancie sú v rozpore s obsahom zmluvy o revolvingovom úvere, keďže tá je podpísaná tak žalobcom, ako aj žalovaným. Z podpisovej doložky uvedenej zmluvy je zrejmé, že žalobca podpísal zmluvu dňa 29.11.2006 v N. a žalovaný dňa 5.12.2006 v G.. Žalobca v konaní nepoprel svoj podpis na zmluve, rovnako ani žalovaný. Išlo teda o nespornú skutočnosť, pričom z obsahu rozsudku nevyplýva, že by tu boli dôvody, pre ktoré súd prvej inštancie sa domnieval, že zmluva nie je stranami podpísaná a teda by uvedenú, medzi stranami nepopretú skutočnosť nerešpektoval. Poukázal na § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Pri porovnaní bodov 5 a 6 je zrejmé, že sú identické okrem údaju RPMN. Hodnota RPMN sa však nikdy nedojednávava, a objektívne sa dohodnúť ani nedá a nemohla. Čiže zmena tohto údaju nie je zmenou, akú má na mysli právna úprava v Občianskom zákonníku o uzatváraní zmlúv (pozn. k tomu dospel aj súdna prax, na ktorú odkazujeme nižšie). Poukázal na § 493 Obchodného zákonníka. Dohoda o RPMN nie je v zmysle zákona ani podstatnou náležitosťou pre vznik zmluvy, teda pre ktorú by úverová zmluva nemala vzniknúť, pričom platí súčasne, že údaj RPMN sa ani dohodnúť nedá. Zákon č. 258/2001 Z.z. a ani iný právny predpis neurčujú, že údaj o „RPMN“ bude dohodnutý. Ak súd prvej inštancie uviedol, že tento údaj medzi stranami dohodnutý nebol, potom by v prvom rade mal zdôvodniť, že tento údaj sa dá dohodnúť. Poukázal na § 2 písm. d) zákona č. 258/2001 Z.z. Ak má byť údaj o RPMN určený tak, že je vypočítaný na základe údajov platných v čase uzavretia zmluvy, potom to znamená, že pri jeho určení sa vychádza z údajov jestvujúcich v danom čase. Medzi tieto údaje (viď príloha č. 1 k zákonu č. 258/2001 Z.z.) patrí aj dátum prvého čerpania úveru (ktorý je známy v čase uzavretia zmluvy, nie v čase kedy sa podáva žiadosť o poskytnutie úveru). Zákonná úprava určenia RPMN teda nielen svojím textom (v podobe spojenia „Ročná percentuálna miera nákladov sa vypočíta v čase, keď sa uzatvára zmluva“ v prílohe č. 1 zákona č. 258/2001 Z.z., poznámka v bode a)), ale aj spôsobom jeho určenia (viď údaje, ktoré sú rozhodujúce pre určenie RPMN) vychádza z toho, že nejde o údaj dohodnutý, ale určený presne stanoveným spôsobom. Ak by žalovaný neurčil údaj RPMN schváleného úveru či revolvingu postupom podľa zákona č. 258/2001 Z.z., teda by tento údaj neurčil výpočtom podľa vzorca stanoveného zákonom v čase uzavretia zmluvy, ale by uviedol hodnotu zhodnú s „predpokladanou RPMN“ uvedenou v bode 5 každej zmluvy, potom by porušil zákon č. 258/2001 Z.z. Porušenie by vyplývalo práve z toho, že by uviedol rovnakú RPMN, ako údajne „navrhol“ žalobca v oboch zmluvných vzťahoch, pretože v takom prípade by takto určená RPMN nebola vypočítanou podľa zákona č. 258/2001 Z.z. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne v uznesení č. k. 5Co/839/2016 zo dňa 29.06.2016. Závery súdu o neplatnosti zmluvy pre nedodržanie písomnej formy právneho úkonu zmluvy sú skutkovo a právne nesprávne. Preto na ne nadväzujúce závery neobstoja, najmä pokiaľ ide o určenie že žalovaný nemá právo na zrážky zo mzdy, lebo dohoda o zrážkach zo mzdy je neplatnou pre nedostatok písomnej formy a tiež ohľadne záveru o vzniku bezdôvodného obohatenia. Pokiaľ ide o záver súdu o tom, že zmluva neobsahuje členenie splátok na časť istina, úrok a poplatky poukazujeme na to, že a) tento záver nemá žiadnu spojitosť s platnosťou či neplatnosťou zmluvy, b) žiadny zákon uvedené členenie neprikazoval - súd v rozsudku napokon neoznačil ani zákonné stanovenie, o ktoré opiera svoje posúdenie. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3 Cdo 146/2017 zo dňa 22. februára 2018. Súd prvej inštancie nepoužil pri rozhodovaní o bezdôvodnom obohatení ani správne ustanovenia Občianskeho zákonníka. Poukázal na § 455 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie vychádzal zo záveru o neplatnosti zmluvy o revolvingovom úvere pre nedodržanie písomnej formy. Išlo by teda o záväzok (dlh) neplatný pre nedostatok písomnej formy (iné dôvody neboli ani skutkovo a ani právne zdôvodnené), čo by znamenalo, že v zmysle § 455 ods. 1 Občianskeho zákonníka nepredstavovali úhrady spolu v sume 587,40 Eur bezdôvodné obohatenie. Napadol preto posúdenie a závery konajúceho súdu ako nesprávne po skutkovej i právnej stránke, ktoré spôsobujú nesprávnosť rozhodnutia vo výroku II. Súd prvej inštancie nezákonne priznal aj úrok z omeškania zo sumy 587,40 Eur. Z rozsudku nie je zrejmé, z akého zákonného dôvodu súd vychádzal pri určovaní omeškania z dátumov 1.3.2017 a 1.4.2017 z ustanovení Zákonníka práce, keď medzi

žalobcom a žalovaným žiadny vzťah podobný alebo rovnocenný tým, ktoré upravuje Zákonník práce, nebol. Už len určenie, kedy malo nastať omeškanie žalovaného s úhradou uvedeného záväzku nemá oporu v dokazovaní; rovnako ani to, že vôbec omeškanie nastalo. Napadol výrok III. o primeranom finančnom zadostučinení z dôvodu, že v konaní neboli preukázané ani skutočnosti, ktoré podľa súdu sú podmienkou pre uplatnenie takéhoto nároku. V bode 7 odôvodnenia rozsudku súd uviedol, ako podmienky by podľa jeho záveru mali byť splnené na to, aby sa takýto nárok vôbec mohol uplatňovať. V prvom rade nebolo preukázané porušenie povinnosti žalovaného. Ani súd neoznačil právnu normu, ktorá upravuje právo spotrebiteľa alebo povinnosť dodávateľa, ktorú žalovaný porušil. Všeobecné a neurčité závery uvádzané súdom v podstate ani neumožňujú posúdiť to, či súd prvej inštancie mal preukázané skutočnosti o uvedenom porušení. Výrok o trovách konania napadol preto, že po obsahovej stránke nemá s enunciátom rozsudku žiadnu vecnú spojitosť, a tiež z dôvodu, že ide o závislý výrok od rozhodnutia vo veci, ktoré napadol ako nezákonné. Navrhol, aby odvolací súd napádaný rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie. Žiadal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

3. Vyjadrenie k odvolaniu podal žalobca. Uviedol, že zákonodarca pri stanovení podmienok v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. mal na mysli akékoľvek predpisy na ochranu práv spotrebiteľa, teda aj všeobecný právny predpis, akým je Občiansky zákonník, pokiaľ sa porušenie týka osobitných ustanovení na ochranu spotrebiteľov (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka). Žalovaný bol pasívny viac ako 6 rokov od konečnej splatnosti úveru (svojho nároku sa nijakým spôsobom nedomáhal). Až 6 rokov po splatnosti úveru predložil zamestnávateľovi žalobcu predmetnú úverovú zmluvu, o ktorej zamestnávateľovi tvrdil, že zmluva je dohodou o zrážkach zo mzdy. Žalovaný požadoval od zamestnávateľa, aby žalobcovi vykonával zrážky zo mzdy a tvrdil zamestnávateľovi, že žalobca má údajne voči žalovanému nesplatený záväzok vo výške neuveriteľných 12.630,66 eur (380.511,00 Sk). Keďže žalovaný vedel, že dlh žalobcu je premlčaný a súdne nevyhmáhatelný, a mal v úmysle od žalobcu získať finančné prostriedky bez súdnej kontroly, predložil zamestnávateľovi dohodu o zrážkach zo mzdy, ktorú si však so žalobcom individuálne nevyjednal. Žalovaný poskytol žalobcovi finančné prostriedky vo výške 1.792,47 (54.000,00 Sk) za ktoré požadoval protiplnenie vo výške 12.630,66 eur (380.511,00 Sk). Ujma, ktorá žalobcovi objektívne hrozila zrážkami zo mzdy, bola vo výške 12.630,66 eur (380.511 Sk). Účelom finančného zadostučinenia je nahradiť určitú ujmu, ktorá bola neoprávneným zásahom do práva na ochranu spotrebiteľa spôsobená. Predpokladom finančného zadostučinenia je teda samotný vznik takejto ujmy. Pri jeho nároku postačuje samotná hrozba ujmy. Žalobca si uplatnil porušenie jeho práva, a to ujmy, ktorá mu objektívne hrozila vo výške 12.630,66 eur. Z uvedených dôvodov, preto má žalobca právo v dôsledku porušenia jeho práv ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa ako aj osobitnými predpismi zo strany žalovaného na primerané finančné zadostučinenie. Výška priznaného finančného zadostučinenia závisí od úvahy súdu a nemožno ju objektívne preukázať. Priznané finančné zadostučinenie je vyrovnaním ujmy žalobcovi, ktorá mu vznikla konaním žalovaného a je akousi určitou satisfakciou za stav, ktorý musel v dôsledku konania trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý ako dodávateľ finančnej služby závadne konal. Spotrebiteľ, teda žalobca, nie je povinný preukazovať ujmu, ktorá mu vznikla, pretože zákon o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadostučinenie nie v prípade vzniku ujmy, ale už vtedy, keď mu ujma v nadväznosti na porušenie práv spotrebiteľa vzniknúť mohla. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 17Co/117/2016 zo dňa 04.10.2016.

4. Odvolací súd podľa § 34 CSP po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné len v časti rozhodnutia o priznaní finančného zadostučinenia.

5. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp.zn. 19Csp/100/2017 po zmene žaloby a čiastočnom späťvzatí žaloby na pojednávaní zo dňa 16.10.2017 (č.l. 84) a po vydaní uznesenia súdu prvej inštancie zo dňa 22.11.2017 o čiastočnom zastavení konania a pripustení zmeny žaloby (č.l. 96) bolo určenie, že žalovaný nemá právo na zrážky zo mzdy vyplývajúce z dohody o zrážkach zo mzdy včlenenej do čl. 7 zmluvy o revolvingovom úvere č. 8000062149, uloženie povinnosti žalovanému vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 642,16 eur s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 642,16 eur od 1.1.2017 do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia, uloženie povinnosti

žalovanému uhradiť žalobcovi finančné zadosťučinenie vo výške 200 eur do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia, a priznanie práva žalobcovi na náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia.

6. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie prvým výrokom určil, že žalovaný nemá právo na zrážky zo mzdy vyplývajúce z dohody o zrážkach podľa čl. 7 zmluvy o revolvingovom úvere č. 8000062149 zo dňa 5.12.2006 uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným, druhým výrokom uložil žalovanému povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 587,40 Eur s úrokom z omeškania 5,00 % p.a. zo sumy 321,08 Eur od 1.3.2017 do zaplatenia a zo sumy 266,32 Eur od 1.4.2017 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, tretím výrokom uložil žalovanému povinnosť uhradiť žalobcovi finančné zadosťučinenie vo výške 200 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, štvrtým výrokom žalobu v ostatnej časti zamietol a piatym výrokom rozhodol, že strany nemajú právo na náhradu trov konania.

7. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozsudku súdu prvej inštancie v časti určenia neoprávnenosti zrážok zo mzdy, v časti uloženia povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie, v časti priznania finančného zadosťučinenia žalobcovi, a v časti závislého výroku o náhrade trov konania.

8. V preskúmvanej veci súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na právnom názore, podľa ktorého zmluva o úvere nevznikla, nakoľko návrh žalobcu na uzavretie zmluvy nebol riadne akceptovaný žalovaným tak, ako to upravuje právny poriadok.

9. „Právny úkon je platný od toho momentu, ak bol urobený v súlade s požiadavkami platnej právnej úpravy, teda v súlade s platným právom. Zmluva je teda platná od jej uzavretia (vzniku), pokiaľ boli splnené všetky zákonom stanovené náležitosti tohto dvojstranného právneho úkonu vrátane jeho formy a ďalej, ak sa taký právny úkon, ak je to potrebné, dostal do dispozičnej sféry toho, komu bol adresovaný.“ (Justičná akadémia Slovenskej republiky: Ingerencia súdov do súkromnoprávných zmlúv: Zásahy súdov do obsahu súkromnoprávných zmlúv, Kol. autorov, rok vydania 2014, strana 15)

10. K odvolacej námietke žalovaného, že došlo k platnému uzavretiu zmluvy, je na mieste uviesť, že platnosť zmluvy nastáva od okamihu, kedy ju zmluvné strany v súlade s právnym poriadkom uzavreli. V prípade, že nie je dohodnuté v zmluve inak, zmluva nadobúda účinnosť okamihom jej uzavretia, pričom účinnosť zmluvy umožňuje domáhať sa práv a povinností vyplývajúcich zo zmluvy. Účinnosť zmluvy však nemožno zamieňať s účinkami zmluvy, nakoľko účinky zmluvy je potrebné vykladať ako dosiahnutie sledovaných právnych následkov, napr. zmena vlastníctva predmetu kúpy. Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere č. 8000062149 zo dňa 5.12.2006 na čl. 12 a čl. 76 (ďalej len „zmluva o úvere“) obsahuje bod 12, ktorý určuje: „Riadnym vyplnením a následným podpisom tejto Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy o revolvingovom úvere všetkými zúčastnenými stranami uzatvorila spoločnosť PROFIREAL SLOVAKIA spol. s r. o. s Dlužníkom Zmluvu o revolvingovom úvere, ktorej neoddeliteľnou súčasťou sú zmluvnú dojednania (na zadnej strane tejto Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy o revolvingovom úvere).“, čo však nie je v súlade s vyššie uvedenými všeobecnými kogentnými pravidlami vzťahujúcimi sa na platnosť zmluvy zakotvenými v právnom poriadku. Žalobca ako dlžník bez vyplnenia bodu 6 zmluvy o úvere podpísal a odoslal ju žalovanému ako veriteľovi. Následne žalovaný ako veriteľ doplnil bod 6, zmluvu o úvere podpísal a zaslal ju žalobcovi ako dlžníkovi. Z uvedeného je zrejmé, že odpoveď žalovaného ako veriteľa nemožno označiť za prijatie návrhu (akceptáciu), nakoľko zahŕňalo iný obsah, ako bol predložený návrh (oferta), a teda išlo o nový návrh, ktorý mal dlžník možnosť buď prijať alebo neprijať. Zo strany žalovaného ako veriteľa išlo o nový návrh na uzavretie zmluvy o úvere, ktoré zo strany žalobcu ako dlžníka neboli písomne akceptované, preto v danom prípade nedošlo k uzavretiu zmluvy a k dodržaniu predpísanej písomnej formy ako to požaduje ustanovenie § 9 ods. 1 ZoSÚ a keďže nedošlo k uzavretiu zmluvy v písomnej forme, ako to pre platnosť vyžaduje zákon v zmysle § 40 ods. 1 OZ, ide o absolútne neplatný právny úkon. Nemožno priznať úspech odvolaciemu argumentu žalovaného, že nezhoda na inej ako podstatnej náležitosti nemôže spôsobiť, že zmluva o úvere platne nevznikla, nakoľko ustanovenie § 44 ods. 2 veta prvá OZ nerozlišuje pri definícii nového návrhu medzi podstatnými náležitosťami a inými ako podstatnými náležitosťami, ale kladie dôraz na akékoľvek iné zmeny, kam nepochybne patrí aj doplnenie údajov o schválenom revolvingovom úvere, konkrétne položka obsahujúca RPMN za úver. Okrem toho oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - zmluva o revolvingovom úvere číslo 8000062149 zo dňa 5.12.2006 (čl. 78) obsahovalo aj iné ďalšie konkrétne dojednania, najmä položka schválená výška revolvingu, ktoré neboli uvedené ani v zmluve o úvere (čl. 76).

11. K odvolacím argumentom žalovaného, že RPMN sa nedá dohodnúť, je potrebné uviesť, že výpočet RPMN je upravený zákonom ZoSÚ, pričom výška RPMN je ovplyvnená viacerými parametrami. Odvolací súd v súlade s právnym názorom súdu prvej inštancie ustálil, že síce nie je možné RPMN určiť dohodou, ale je nevyhnutné RPMN v správne výške uviesť v zmluve o úvere. Dôvodom je tá skutočnosť, že spotrebiteľ má právo byť o výške RPMN informovaný pred uzavretím zmluvy, nakoľko je to nevyhnutné na to, aby mal spotrebiteľ možnosť posúdiť výhodnosť alebo nevýhodnosť zmluvy o úvere. Nemožno zamieňať ani také nedostatky zmluvy o úvere ako uvedenie nesprávnej výšky RPMN a uvedenie dvoch rozdielnych RPMN v návrhu (oferta) a v prijatí návrhu (akceptácia), nakoľko v prvom prípade dôjde k dohode (konsenzus), avšak v druhom prípade dohoda (konsenzus) absentuje.

12. K odvolacej námietke žalovaného, že neobstoja závery o tom, že dohoda o zrážkach zo mzdy je neplatná, lebo nadväzujú na zmluvu o úvere, ktorá je platná, je z dôvodu úplnosti a zrozumiteľnosti na mieste poukázať na poskytnuté odôvodnenie odvolacím súdom k odvolacej námietke žalovaného smerujúcou proti konštatovaniu absolútnej neplatnosti zmluvy o úvere.

13. K odvolaciemu argumentu žalovaného, že členenie splátok na časť istina, úrok a poplatky žiadny zákon neprikazoval, je potrebné uviesť, že tento odvolací argument žalovaného nesmeruje proti primárnemu dôvodu vzniku bezdôvodného obohatenia, ktorým je tá skutočnosť, že nedošlo k platnému uzavretiu zmluvy o úvere. V tejto súvislosti je potrebné ešte doplniť, že v dôsledku absencie vzniku platnej zmluvy o úvere, nebol dôvod posudzovať, či návrh zmluvy o úvere obsahuje ďalšie nedostatky, nakoľko takýto procesný postup by bol nadbytočný.

14. „Podstatou bezdôvodného obohatenia je zákonom stanovená povinnosť toho, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, toto obohatenie vydať tomu, na koho úkor bol predmet bezdôvodného obohatenia získaný (§ 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Závazkový právny vzťah z bezdôvodného obohatenia vznikne však len za splnenia zákonných predpokladov, ktorými sú získanie bezdôvodného obohatenia na strane určitej osoby (obohateného), protiprávnosť získania bezdôvodného obohatenia, majetková ujma, ktorá postihuje inú určitú osobu (postihnutého) a príčinná súvislosť medzi protiprávnym získaním bezdôvodného obohatenia určitou osobou a majetkovou ujmom inej určitej osoby. Splnenie týchto predpokladov musí preukázať ten, kto tvrdí, že na jeho úkor bolo bezdôvodné obohatenie získané. Pre záver o (ne) dôvodnosti nároku uplatňovaného navrhovateľom voči odporcovi titulom bezdôvodného obohatenia plnením bez právneho dôvodu (ako jednej z foriem bezdôvodného obohatenia upravenej v § 454 Občianskeho zákonníka) bolo treba, aby navrhovateľ preukázal, že medzi ním a odporcom právny vzťah z bezdôvodného obohatenia vznikol t. j. aby preukázal, že odporca (v akej konkrétnej výške) bezdôvodné obohatenie získal, že mu (v akej konkrétnej výške) vznikla majetková ujma ako aj príčinnú súvislosť medzi získaním bezdôvodného obohatenia a vznikom majetkovej ujmy. Splnenie predpokladov pre vznik (záväzkového) právneho vzťahu z bezdôvodného obohatenia musí súd posudzovať vždy z hľadiska špecifických skutkových okolností v konkrétne prejednávanej veci, na ktoré aplikuje konkrétnu normu hmotného práva (Občianskeho zákonníka ustanoveniami o bezdôvodnom obohatení). Pripustenie dovolania odvolacím súdom (podľa § 238 ods. 3 O. s. p.) nemôže nahradiť právne posúdenie veci odvolacím súdom, ktoré je relevantné len z hľadiska tejto konkrétnej veci.“ (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 7Cdo/117/2011 zo dňa 28.5.2012)

15. K odvolaciemu argumentu, že súd prvej inštancie nepoužil pri rozhodovaní o bezdôvodnom obohatení správne ustanovenie OZ, nakoľko neplatnosť zmluvy o revolvingovom úvere bola zdôvodnená nedostatkom písomnej formy, je na mieste pripomenúť, že žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru nebola riadne akceptovaná. Okrem toho, že nebola zachovaná písomná forma, nedošlo ani k dohode (konsenzus) medzi zmluvnými stranami. To znamená, že zmluva o revolvingovom úvere je absolútne neplatný právny úkon, a to z viacerých dôvodov. Z uvedeného vyplýva, že absolútnu neplatnosť zmluvy o revolvingovom úvere nemožno subsumovať pod prijatie dlhu neplatného len pre nedostatok formy v zmysle ustanovenie § 455 ods. 1 OZ.

16. „Keďže v Občianskom zákonníku pri nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je vymedzený čas plnenia, treba podľa ustanovenia § 563 Občianskeho zákonníka vychádzať z toho, že obohatený je povinný bezdôvodné obohatenie vydať prvý deň po tom, čo ho veriteľ požiadala o splnenie, a ak nedošlo požiadanie dlžníkovi už skôr, treba za kvalifikované požiadanie považovať žalobu; zročnosť

pohľadávky nastane deň po doručení tejto žaloby žalovanému.“ (37/2006 ZSP, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Cdo 210/2005 zo dňa 1.5.2006)

17. „Dovolací súd sa nestotožňuje s názorom dovolateľa, že zásada reformatio in peius nie je uplatniteľná v občianskom súdnom konaní. Ustanovenie § 212 O.s.p. upravuje rozsah prieskumného konania. S úpravou rozsahu prieskumného oprávnenia odvolacieho súdu súvisí potom i otázka, či platná procesná úprava pripúšťa reformáciu in peius (tzv. zmenu k horšiemu) v odvolacom konaní. I keď O.s.p. výslovný zákaz reformácie in peius v odvolacom konaní neobsahuje, je možné zo zásady viazanosti odvolacieho súdu rozsahom odvolacieho návrhu tento zákaz vyvodiť. Odvolací súd nemôže zmeniť rozhodnutie v neprospech účastníka, ktorý podal odvolanie a v prospech účastníka, ktorý odvolanie nepodal. Výnimky z tohto sú taxatívne upravené prípady, kde odvolací súd nie je viazaný odvolacím návrhom, t.j. rozsahom, v ktorom sa odvolateľ domáha preskúmania rozhodnutia (por. § 212 ods. 1, 2 O.s.p.).“ (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Cdo 193/2008 zo dňa 29.10.2009)

18. K odvolacej námietke žalovaného, že určenie, kedy malo nastať omeškanie žalovaného s úhradou bezdôvodného obohatenia, nemá oporu v dokazovaní a že z rozsudku nie je zrejmé, z akého dôvodu súd vychádzal pri určovaní omeškania z dátumov 1.3.2017 a 1.4.2017 z ustanovení Zákonníka práce, je na mieste uviesť, že keďže v Občianskom zákonníku pri nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je vymedzený čas plnenia, treba v zmysle ustanovenia § 563 Občianskeho zákonníka vo všeobecnosti vychádzať z toho, že obohatený je povinný bezdôvodné obohatenie vydať prvý deň po tom, čo ho veriteľ požiadaval o splnenie. Požiadanie o splnenie sa obvykle uskutočňuje predžalobnou výzvou, pričom jej cieľom je dosiahnutie zmierlivého vyriešenia sporu bez ingerencie súdu. V prípade, že predžalobná výzva je neúspešná, nezostáva právnomu subjektu nič iné ako podať žalobu na súd. Žaloba predstavuje zároveň kvalifikované požiadanie o vydanie bezdôvodného obohatenia, pričom splatnosť pohľadávky nastane deň po doručení tejto žaloby žalovanému. Z uvedeného je zrejmé, že by nemalo ani význam a nemožno ani spravodlivo požadovať, aby žalobca po podaní žaloby na súd zasielal žalovanému výzvu na dobrovoľné plnenie. V štádiu konania od podania žaloby po nariadenie prvého pojednávania je vo všeobecnosti jednou z úloh súdu vykonať jednoduché a časovo nenáročné úkony ako doručenie žaloby druhej strane konania. Nie je úlohou žalobcu určovať, aká písomnosť a kedy sa má doručiť žalovanému, pričom žalobca za tieto procesné úkony nie je povinný znášať ani zodpovednosť. Nemožno opomenúť ani skutočnosť, že v civilnom sporovom konaní na odvolacie konanie sa vzťahuje zásada zákazu reformatio in peius, a to tak, ako je odvolací súd viazaný rozsahom odvolacieho návrhu, čo znamená, že odvolací súd nemôže zmeniť rozhodnutie v neprospech účastníka, ktorý podal odvolanie a v prospech účastníka, ktorý odvolanie nepodal. V preskúmanom prípade žalobca po zmene žaloby a čiastočnom späťvzati žaloby na pojednávaní zo dňa 16.10.2017 (č.l. 84) a po vydaní uznesenia súdu prvej inštancie zo dňa 22.11.2017 o čiastočnom zastavení konania a pripustení zmeny žaloby (č.l. 96) žiadal o úrok z omeškania od 1.1.2017. Žalobca podal žalobu na súd prvej inštancie už dňa 27.2.2017 (č.l. 1), pričom od uvedeného dňa mal žalovaný ako strana konania možnosť oboznámiť sa s obsahom spisu prostredníctvom právneho inštitútu nahliadnutia do spisu. Žaloba bola doručená žalovanému na základe doručky dňa 27.3.2017 (č.l. 43), kedy bol žalovaný preukázateľne oboznámený so žalobou obsahujúcou žiadosť o vydanie bezdôvodného obohatenia. V prvom rade je potrebné ustáliť, že určenie omeškania súdom prvej inštancie zo sumy 266,32 eur od 1.4.2017 je neskôr ako dátum 28.3.2017, čo je deň po doručení žaloby žalovanému. Keďže takéto určenie začiatku omeškania súdom prvej inštancie je v prospech žalovaného, nemôže odvolací súd viazaný rozsahom odvolacieho návrhu a rešpektujúci zásadu zákazu reformatio in peius takýto výrok súdu prvej inštancie na odvolanie žalovaného zmeniť. Ďalej sa odvolací súd zaoberal výrokom súdu prvej inštancie o určení začiatku omeškania zo sumy 321,08 eur od 1.3.2017. Tu bolo na mieste vziať do úvahy, že ide o spotrebiteľský spor, s ktorým je nerozlučne spojený princíp ochrany spotrebiteľa, a že bezdôvodné obohatenie bolo získané zrážkami zo mzdy, pričom mzda ako príjem fyzickej osoby zo závislej činnosti je obvykle jediným príjmom fyzickej osoby, ktorá ho čo najskôr existenčne potrebuje pre uhrádzanie svojich základných životných nákladov. Okrem toho bolo potrebné prihliadnuť na skutočnosť, že žaloba bola podaná už dňa 27.2.2017, pričom až v dôsledku dĺžky trvania doručovania, čo je spravidla jednoduchý procesný úkon, bola žaloba doručená až po dátume 1.3.2017, za čo nemožno pričítať zodpovednosť žalobcovi ako spotrebiteľovi, a teda mal by prevážiť princíp ochrany spotrebiteľa. Na základe uvedených skutočností sa odvolací súd sa stotožnil s právnym posúdením začiatku omeškania súdom prvej inštancie zo sumy 321,08 eur od 1.3.2017.

19. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v časti určenia neoprávnenosti zrážok zo mzdy a v časti uloženia povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie spolu s úrokom z omeškania v súlade s § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

20. Žalobca svoj nárok na primerané finančné zadosťučinenie vo výške 200 eur odôvodnil tým, že žalovaný porušil jeho práva ako spotrebiteľa.

21. Odvolací súd dospel k záveru, že nárok žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie nie je dôvodný. V rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6 Obo 302/2016 zo dňa 20.03.2008, súd vymedzil kritériá pre posúdenie finančného zadosťučinenia, keď pri posudzovaní je treba prihliadať na všetky okolnosti veci, najmä na to, že ide o vyrovnanie ujmy postihnutého a že ide o určitú sankciu postihujúcu toho, kto závadne konal. Nestačí však na tieto kritériá iba poukázať, ale aj preukázať vznik takých okolností, ktoré by umožnili priznať finančné zadosťučinenie.

22. Žaloba týkajúca sa primeraného finančného zadosťučinenia podľa ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa sa nazýva žalobou satisfakčnou, pretože primerané zadosťučinenie sa označuje za prostriedok satisfakcie. Okrem satisfakčnej funkcie má inštitút primeraného finančného zadosťučinenia taktiež funkciu sankčnú, pretože zaplatenie zadosťučinenia predstavuje pre porušiteľa taktiež finančnú ujmu, nie len ujmu morálnu. Primerané finančné zadosťučinenie je považované za nástroj k odstráneniu ujmy nemateriálnej povahy, a teda nie ako náhrada za spôsobenú materiálnu škodu. Plní taktiež funkciu preventívnu, pretože musí odradovať od ďalšieho nezákonného postupu porušiteľa. Tento účinok môže vyvolať len finančné zadosťučinenie zodpovedajúce významu chráneného záujmu.

23. Žalobca v spore musí preukázať, že sa žalovaný dopustil porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi. Nárok na primerané finančné zadosťučinenie podlieha voľnej úvahe súdu, čo však neznamená ľubovôľu súdu. Pre svoju úvahu súd musí mať k dispozícii dostatok tvrdených a preukázaných skutočností, z ktorých súd pri svojich úvahách musí vychádzať.

24. Nárok na priznanie finančného zadosťučinenia žalobca bližšie nešpecifikoval, pričom ani nepredložil súdu a ani neoznačil žiadne dôkazy. S poukazom na to bolo potrebné kvalifikovať tvrdenia žalobcu ako jeho subjektívne pocity, ničím nepodložené, nepreukázané, a preto odvolací súd dospel k záveru, že žalobca v dôsledku konania žalovaného neutrpel takú ujmu, ktorú by bolo potrebné zhojiť poskytnutím finančného zadosťučinenia.

25. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v časti uloženia povinnosti zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalobu v tejto časti zamietol.

26. O nároku na náhradu trov konania (prvoinštančného i odvolacieho) odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP s použitím ust. § 369 ods. 1 a 2 CSP, za procesnej situácie, že žiadnu zo strán konania nemožno označiť za podstatne úspešnú v konaní, nakoľko síce čiastočné zastavenie konania bolo zavinené žalobcom, avšak žalovaný bol neúspešnejší v časti bezdôvodného obohatenia a v podstatnej časti aj v odvolacom konaní, a teda s prihliadnutím na charakter sporu (spotrebiteľský spor) je dôvodným žiadnej zo strán konania nepriznať nárok na náhradu trov tohto konania.

27. Senát krajského súdu uvedený rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).